

ustregla vsakomur. Vedril nas je njen smeh, njen dvotip.

Zahvaljujemo se za ves trud in delo, saj je resnično dolga desetletja pomenila pravo dušo Česke koče. Za svoj prispevek slovenskemu planinstvu je prejela zlati častni znak PZS.

Toliko let lahko vzdrži le človek, ki so mu pri srcu gore in narava, v kateri zna poiskati njene čare in lepote. In Anica jih je našla v polni meri, saj je po njej vedno hodila za odprtimi očmi.

Spomin nanjo hranijo jezerski vrhovi, zelene trate, osamelci na vrhah, pobočja in skrito cvetje v skalnih razpokah. Njeno življenjsko delo naj bo spodbuda nam in bodočim rodovom, da bomo sledili njenemu delu v korist planinstva, ko bomo hodili po njenih poteh.

Boštjan Skuber

Antonu Tepini v slovo

Prišel je čas, ko smo se morali 4. marca letos na pokopališču na Blejski Dobravi jeseniški planinci posloviti od enega izmed svojih dolgoletnih uspešnih sodelavcev in ljubiteljev gorá. Veliko prezgodaj nas je zapustil dolgoletni član našega društva **Anton**

Tepina. Težko je bilo to slovo. Prišel je čas, ko se je na pobočju Karavank utrgal plaz, ki je zdrsel v prepad, kakor je zdrselo Tonetovo življenje v neskončnost. Za hrumenjem plazovine nastane mir in neskončna tišina, to je večnost narave — žal je ta del narave veliko prezgodaj doletel našega Toneta.

Ljubezen do gora je imel v sebi že od rojstva. Ob študiju v Ljubljani pa je bil njegov mentor, ki je dodatno prispeval k ljubezni do narave, profesor **Pavel Kunaver.** Po prihodu na Jesenice leta 1946 je kot pripadnik KNOJ spoznal jeseniško okolje in ga takoj vzljubil. Leta 1947 se je zaposlil v Železarni Jesenice, kjer je opravljal vrsto odgovornih nalog; upokojil se je kot sodelavec sektorja Novogradenj.

Že leta 1948 je postal član Planinskega društva Jesenice. Takoj je postal aktiven član v društvu, sodeloval pri elektrifikaciji Vršiča in tudi pri vzpostavitvi telefonske zveze z Vršičem. Nobeno delo mu ni bilo pretežko, zato je v naših planinskih vrstah opravljal veliko odgovornih funkcij. Bil je eno leto gospodar Tičarjevega doma, dve leti gospodar Erjavčeve koče, dve leti glavni gospodar in dve leti predsednik Planinskega društva Jesenice. Zatem je bil aktiven član Upravnega odbora društva, dolgoletni tajnik društva, član gradbenega odbora za izgradnjo nove Erjavčeve koče na Vršiču, nazadnje

pa je bil vodja častnega razsodišča v društvu. Ob tej veliki aktivnosti in požrtvovalnosti v društvu ne smemo pozabiti, da je bil kar osem let član AO Jesenice in se je udeležil številnih odprav v Centralne Alpe, Durmitor, Velebit in drugam.

Bil je šest let član Postaje GRS Jesenice, mladinski vodnik, predavatelj na tečajih in seminarjih in še bi lahko naštevali. Za svoje bogato delo v društvu ter širše družbene skupnosti je prejel veliko priznanj. V okviru PZS je prejel bronasti, srebrni in zlati znak, zlati znak PZJ, srebrni znak MV, zlati znak ob 45-letnici PD Jesenice, plaketo ob 75-letnici SPD ter Gregorčičevo plaketo, ki je najvišje športno priznanje Skupščine občine Jesenice. Poleg tega je leta 1959 za svoj prispevek h graditvi domovine prejel medaljo dela, medaljo zaslug za narod, red dela s srebrnim vencem, občinsko priznanje OF ter številna priznanja iz dela v Železarni Jesenice.

Težko je v teh kratkih besedah zajeti bogato in plodno življenje, prežeto z neusahljivo močjo in voljo ter neizmerno človeško toplino in razumevanjem. Težko je najti primerne besede za zahvalo.

Toneta ni več, med nami bo ostal spomin na njegovo delo in na njegove tople, prijazne besede. Vez, ki se je v desetletjih stkala med nami, bo ostala v spomin nanj, na našega planinskega prijatelja. V vznožju naših prelepih gorá je njegov zadnji dom. Široka Mežakla in ozarjene strmine Stola ga bodo vsakodnevno pozdravljali. Želimo, da mu vsako jutro nežna sapica prinese pozdrav vseh nas, ki smo ga poznali, z njim skupaj delali in se skupaj veselili uspehov.

Pavel Dimitrov

V spomin Nežki Fajfar

Vesela in nasmejana je sprejemala čestitke sestre, svaka in drugih sorodnikov za svoj godovni dan. Prav kmalu zatem pa je njen smeh za vedno zamrl.

Nežka Fajfar se je rodila leta 1929 v Škofji Loki, kjer je končala

osnovno in meščansko šolo. Zaposlila se je v Gorenjski predilnici. Željna znanja in izpopolnjevanja je obiskovala različne tekstilne tečaje in postala tekstilni tehnik. V predilnici je do upokojitve opravljala odgovorna dela.

Že v mladih letih so jo pritegnile gore. S svojimi sovrstnicami je po težkem in napornem delu odšla po nove moči v hribe. Nešteto in nešteto krat jih je prehodila. Vključila se je v PD Škofja Loka in prostovoljno pomagala v koči na

Lubniku. Ob upokojitvi ni nič premišljevala, kako bo izrabila prosti čas, saj je že vnaprej vedela, da bo odšla nekam v gore, a ne počivat, temveč delat. Brezdelja ni poznala. V Pogačnikovem domu na Kriških podih je bila kuharica polnih deset sezon. Delo je opravljala z veliko zagnanostjo in veseljem. Nihče ni odšel iz postojanke lačen, vsakemu obiskovalcu je hotela kar najbolje ustreči. Bila je vedno dobre volje in nasmejana, prijetno je bilo poslušati njeno škofjeloško govorico.

Zadnja leta je živela s spomini na nepozabne dni v hribih, posebno v Julijcih. Najpogosteje so ji misli uhajale na Kriške pode, v Pogačnikov dom in Trento.

S hvaležnostjo se je bomo spominjali.

PD Radovljica

Šest desetletij Jožeta Žvoklja

Januar je pri koncu, pred menoj pa beležka z datumi in imeni nekaterih znancev in prijateljev, ki bodo prihodnji mesec leto dni ali pa kar celo desetletje starejši. Nenadoma se pogled ustavi: **Jože Žvokelj**, 25. 2. 1934 na Planini pri Ajdovščini.

Lepa reč! Ne morem se znebiti presenečenja: »Bo ta vzravnani, krepki, tovariški dečko mladostnega videza res ravnokar šestdesetletnik?«

Podatki ne lažejo, le zavest se težko sprijazni z mislijo, da je tudi najino znanstvo že staro, on pa na oko tak — no, skoraj prav tak — kot nekoč.

Zagotovo sva se prvič srečala tam v zgodnjih petdesetih letih nekje na pobočjih nama obema ljubega Storžiča, potem pa še pogosto in ob vseh mogočih priložnostih.

Jožetova otroška leta so zaznamovana z mnogimi neprijetnimi spomini, med drugim na čase, ko je s starši bežal iz fašistične Italije v staro, kraljevo Jugoslavijo, na denarne in druge stiske mnogoštevilne družine, ki se je v Kranju stiskala v eni sami sobi, pa na nezgodo tik po osvoboditvi, ko je bil kot zvedav, odrasčajoč fantič zaradi eksplozije minskega vžigalnika ob oko in tri prste.

Njemu podobno je, da ga nesreča ni vrgla iz tira; zanimal se je za nogomet, atletiko, boks, kolesarjenje, se junija 1948 priključil tedaj samostojnemu PD Iskra Kranj, hodil v gore in se udeleževal udarniških akcij pri obnovi in gradnji koč.

Leta 1950 postane učenec v šoli za elektroinstalaterje. Vsa leta je najboljši, prisluži si vpis v zlato knjigo in priporočilo, naj nadaljuje na Srednji tehniški šoli. Ko spričo kadrovske stiske in nerazumevanja v podjetju iz tega predloga ni nič, se zaposli. Izkaže se v stroki, po opravljenem mojstrskem izpitu vzgoji veliko vajencev in organizira servisno dejavnost. Nekaj let je tudi samostojen obrtnik in končno vodja žičnic RTC Krvavec, za kar se odloči, da bi bil tudi pri delu v gorskem okolju.

Zanimanje za plezanje ga leta 1950 vodi v AO PD Kranj. S prijateljem **Petrom Kešetom** s slabo opremo in obilico sreče cela in živa prestaneta kratkotrajno uvajanje v spretnosti alpinizma. Prve vzpone opravi v stenah Triglava, Razorja, Prisojnika, Storžiča in drugih gora. Po letu dni je Jože član AO. Številne gorske nesreče mu dajo misliti, zato se znajde med pripravniki, po izpitu pred **Župančičem, Koblarjem** in **Vavkom** septembra 1952 na Vršču pa, osemnajstleten, že kar med člani GRS.

Hkrati neumorno pleza, ob pogostih menjavah kadrov pa z občasnimi prekinitvami deset let načeljuje AO Kranj. S sebi lastno vztrajnostjo in požrtvovalnostjo vzgaja pripravnike in vneto pomaga pri organizaciji odprav v Centralne Alpe, na Sinjajevino v Črni gori, na Komove, na Prokletije. Leta 1963 je član prve prave odprave v gore Kavkaza; v času, ko o odpravah bolj odločajo politiki kot nabrušeno moštvo, pa je tudi kandidat za prvo himalajsko odpravo.

Ogromno pleza v glavni skupini Juljskih Alp od Triglava do Jalovca, pa v Karavankah in v Kamniških in Savinjskih Alpah. V slednjih mu je slejkoprej najbolj pri srcu in v najlepšem spominu skalnato obzidje nad Češko kočo, kjer ima tudi nekaj lepih prvenstvenih poletnih in zimskih smeri v Kočni in Grintovcu. Seveda mu ne manjka vzponov v Alpah, med katerimi sta mu najbolj pri srcu Matterhorn in Dufourspitze v Monte Rosi, medtem ko bližnjih Visokih Tur z Großglocknerjem in okolico skoraj ne omenja, čeprav jih je s prijatelji in varovanci pogosto